

Kolumbovo jajce.

Krištof Kolumb, ki je Ameriko našel, bil je povabljen h kardinalu Mendoziju na veselico, katero je bil kardinal njemu na čast priredil, ter tudi mnogo druge gospôde duhovske in posvetne povabil. Pri tej veselici je kardinal Krištofa Kolumba zelo hvalil, češ, da je on óni mož, ki je novi del sveta našel, in to je pač največji pridobitek človeškega uma in duhá. Nekaterim imenitnikom se je ta pohvala prevelika zdela in mislili so si, da pot v Ameriko bil bi tudi kak drugi pomorščak lahko našel, ter bi k temu ne bilo treba ravno Krištofa Kolumba. Tudi drugi gostje so tako trdili in dejali, da bi bil vsak pomorščak lahko tjà prišel. Kolumb jim odgovori: „Jaz te časti nikakor ne pripisujem sebi, ker se imam le božjej previdnosti zahvaliti za iznajdbo novega sveta, ali pri mnogih rečeh je vže tako, da nam jih je treba poprej pokazati, predno je mi ugodno moremo izvršiti. Tako bi jaz rad vedel, kdo izmej vas mi more jajce na ostri konec tako postaviti, da se ne zvrne?“ Ker so imeli na mizi ravno mehkokuhana jajca, poskušali so gostje drug za drugim jajce postaviti navpik, ali nobenemu se ne posreči. „Tega ne naredi živa duša,“ dejali so nekateri. Kolumb jim reče: „A jaz to vender naredim,“ vzame jajce, postavi ga navpično ter rahlo ž njim ob mizo trči, da se jajce na ostrem koncu nekoliko utare ter trdno obstoji. „Tako tudi mi lahko naredimo,“ kličejo gostje od vseh strani. Kolumb jim reče: „Seveda, zdaj ko vam sem jaz to pokazal. V Ameriko se zdaj tudi lahko pride, ker sem jaz pot tjà pokazal.“ Od tod pride rek, ki ga večkrat slišimo, namreč:

To je Kolumbovo jajce.

J. S—a.

Zvesti ptiček.

Božja jeza je bila zadela prva človeka. Z ognjenim mečem prognal je kerubin jokajoča grešnika iz raja in zaprl za njima rajske duri za večno.

Potem se je vrnil k nebeškim trumam, ki leže na svojih obrazih pred Njegovim prestolom, moleč modrost in pravičnost vsemogočnega stvarnika.

Iz gub kerubovega snežnobelega oblačila pa je srfotal mal ptiček na tla. Polagoma so se mu privzdigovale dihajoče prsi, srcece je trepetalo pod rujavo suk-njico, in svitla očesca gledala so boječe in proseče k dobremu Bogu.

Usmiljeno priklonil se je Vsemogočni Bog k ptičku: „Kako si prišel ti sem-kaj? — Kaj želiš od svojega gospoda?“ — tako je vprašal nebeški glas.

„S Tvojim kerubinom, o Gospod, priletel sem iz raja,“ odgovoril je ptiček, „kajti hrepenel sem po Tebi in Tvojem veličastvu. Zato sem se skril v angeljevo obleko. Oj bodi mi usmiljen, vsemogočni Bog! — Mi ptički živeli smo mirno in srečno v človekovem varstvu, dokler ni prišla zapeljiva kača. Tvoj dih prokletel je zemljo in svoje uboge otroke pustil si brez tolažbe v velikej bédi.“

„Ali jim nisem obljubil odrešenika?“